HANGANU DIANA MARINA MISTERELE SCOLII SHETLAND
HANGANU DIANA MARINA

tMiSTERELE seeLiî SBETUND

BUZĂU, 200

6Cuvânt înainte

Cunoscuta butadă „talentul n-are vârstă" îşi găseşte o emoţionantă ilustrare în paginile acestei cărţi semnate de o autoare de numai 13 ani. Harul inefabil se întrupează aici într-o poveste fermecătoare despre aventura unor copii într-o lume unde realul şi visul, verosimilul şi imaginarul convieţuiesc armonic, coerent şi logic, subordonate unei intrigi captivante, pline de fantezie. Shetland, şcoala de poezii, este un univers, un spaţiu configurat până la detalii, guvernat de legile unei imaginaţii zburând necenzurat într-un labirint unde ideile urmează o traiectorie imprevizibilă şi provocatoare, înveşmântate în umor, ironie, candoare sau

joc copilăresc, mereu însufleţit de duhul poeziei. Intuiţia artistică a Marinei Hanganu funcţionează inteligent, în ciuda vârstei fără acces la experienţa scrisului, dar anticipând promiţător „o ştiinţă" şi o conştiinţă scriitoricească de un real interes. Cititorul - copil sau matur - va trăi sub zodia cuvintelor Marinei bucuria curată de a regăsi în oglinda aventurii magia poeziei. E un drum circular, căci mereu „povestea o ia de la capăt".

profesor Paul Andron

eCap.I

Shetland...o şcoală nu ca oricare alta. De ce? Prin simplul său farmec. Aspectul impunător dar gingaş, stilu-i conturat de linii fine însă pierdute sub imensitatea unui uriaş de cărămidă.

O şcoală nu ca oricare alta prin existenţa-i de-a lungul secolelor. Curtea străjuită de ziduri albe, înnegrite în înălţimi, dar stăpânită de ramurile atotputernice ale bătrânului stejar...

O şcoală asupra căreia pulsează Soarele şi Luna într-un joc amăgitor şi rapid, un loc abstract de legile firii, având propria-i viaţă, hotărându-şi singur soarta.

Shetland, Şcoala de Versuri şi Poezii, a cărei faimă internaţională dăinuie de aproximativ nouă sute de ani, îşi are locul în vârful unui munte, aproape de stele. Normal - ciudatul se dezlănţuie din nou asupra acestei şcoli, căci, deşi la o altitudine mare, clima nu diferă de cea din câmpie. Verile sunt veri, iernile sunt ierni, restul anotimpurilor cu trăsăturile lor caracteristice. Insă, cu cât înaintezi spre est, frigul îşi face apariţia în mod treptat, până ajungi prada vântului egoist, ce nu doreşte ca secretele lumii sale de gheaţă să fie destăinuite.

Şi toate acestea păstrează o antinomie calmă, protejând sub veşnica nepotrivire inocenta copilărie, izvorul dulce al basmelor şi poveştilor cu zâne şi balauri scuipători de foc.

Să fie oare doar aceasta? Nu...O şcoală nu ca oricare alta prin pura sa esenţă. Destinul-căutarea, elevii-căutătorii. Cela şi -Păi cine să mi-o dea, nu mi-a dat-o nimeni. Am găsit-o
tul, în manualul de elegii.
iţă. -Cel nou?Vreau să spun, cel de clasa a V-a?
cu -Da.
îl a Amândoi privim bucata albă de hârtie,
pot -E... o fi doar o foaie rătăcită. Depozitul şcolii, *chestii de-*
astea.
-„Chestii de-astea"...Ciprian...tipic Ciprian.
voi, Bineînţeles, pentru *frăţiorul* meu *atotştiutor,* misterul
, în, descoperit nu reprezintă încă un mister, îl. -Poate tu nu crezi în noua *noastră* revelaţie, dar eu cred.
L 7 3 Probabil şi ceilalţi copii din grup.
Şi plec, însă nu prea supărată. în spate,
Ciprian aşteaptă răspunsul pereţilor:
-Ce înseamnă *revelaţie?*

'opil Prima zi de scoală...Pentru copii, traducem *teroare.*
ieuri Intrăm parcă pentru întâia oară pe poarta masivă din lemn gura de santal, sculptată în fine vinişoare aurii. Suntem de unte aemenea îmbrăcaţi în drăgălaşele noaste uniforme: cămăşi eu, bleu, cravate şi fuste ori pantaloni negri. Băieţii poartă fără costum cu sacou, cravată şi pantaloni, toate negre.

Holul imens, parcă pregătit de sărbătoare, sclipeşte u se presărat de confetii.Şi, ca de fiecare dată, intrăm pe coridorul oare, îngust din dreapta ce duce în sala de festivităţi, supranumită leori şi „Orgia". O încăpere circulară, uriaş cilindru scobit, ai cărei iieţel pereţi rotunjiţi nu s-au văzut niciodată unul pe celălalt. De ce „Orgia"? Un orologiu imens de argint acaparează o parte din tavanul boltit de sticlă. O altă părere ar fi că plictiseala provocată de discursurile profesorilor a inspirat, într-un fe

lsă m lă, im mai nii i şi de 3tă de ne an, 2rs. ran

Admir aceste minunăţii, parcă pentru prima oară în viaţă. Ada, buna mea prietenă, răsare din nicăieri:

-Bau!

-Ada, m-ai speriat!Anunţă-mă data viitoare când te arunci asupra bietului meu spate!

Prefăcându-se ofensată, Ada vrea să plece, însă o iau mână şi o trag înapoi. Lucru cam greu, căci deşi cu un an mai mică, fata este mai solidă. îmi pierd echilibrul. Brusc, rolurile se inversează.

-Ajunge!

-Bine, bineîspune ea râzând.

Ada, copil bălai, având ochi căprui şi trăsături de frumoase... chip alb, păr foarte lung, auriu, atârnând într-o >cul coadă împletită spic. Fetiţă mai înaltă decât mine, dar nu cu î în mult, mâini lungi, însă neîmpopoţonate cu inele şi brăţări r de precum ale mele, deşi nu pot spune că nu mi le potrivesc cu iclă, bun gust şi fineţe, atea -Cipriaaan!!!

tuite anţa

-Dănuuuţ!!!

-Andreeei!!!

-Dănuuuţ!!!

Dănuţ, fratele Adei, Andrei, verişorul meu, şi Ciprian, se îmbrăţişează de zor. -Salut, Glittery Kids! -Salut, şefa! îmi spune şiret Andrei, când -Pe Ioana a văzut-o careva?

Ioana este verişoara mea. Fiind de vârsta lui Ciprian, este cât *duse* mine, puţin mai solidă, puţin mai scundă. O pot descrie evidenţiindu-i privirea expresivă; are ochi căprui, după a-Ei, în cinci minute trebuie să reintraţi în atmosfera şcolară, fiindcă „urcăm pe scenă".

Urmează corul şcolii, ale cărei membre suntem eu şi Ada...hm...împreună cu Ciprian. Ne aflăm cu toţii aşezaţi în faţa uşii deschise a biroului doamnei Elegance. începem să cântăm, acompaniaţi de pianul domnului Pavarotti:

Bucheţelul de pe masă, într-
o zi, îngrijorat, A-nceput să-
şi aranjeze Florile de
nestemat.

întorcând capul spre soare,
Privind spre ocean, Spre mare,
Ca un val strălucitor, Petalele
pleacă-n zbor. Şi pe locul lor, O
vrajă,
Ii aşterne doar cuvinte.

Am văzut minunea toată. Nimic nu-mi venea în minte. Dar m-am repezit deodată, Făr' să vreau; Şi am cules mii de cuvinte. Şi pe rând le-am aşezat Pe o foaie de hârtie, Cu penelu-mi fermecat, Aşa cum mi-a plăcut mie

.-Dragele mele flori, spune dumneaei privind prin sală, părinţi şi dascăli, nu vă voi răpi timpul cu diverse urări, deoarece am multe alte lucruri importante de spus...

Doamna Elegance face o pauză, apoi îşi reia rolul de orator:

-îmi revine plăcerea de a vă anunţa că anul acesta va avea loc concursul de poezii *Farmec în versuri.* Puteţi ;e începe

să vă pregătiţi încă de astăzi, copilaşi, adaugă ea cu voce ă, gravă, deoarece va fi o competiţie strânsă,
ic Reluându-şi seninătatea:
-Mâine veţi fi însoţiţi în clase de diriginţii şi învăţătorii voştri, unde veţi primi orarele şi restul manualelor create special pentru voi. Mi-a făcut plăcere să vă regăsesc la fel de tr-
neastâmpăraţi şi frumoşi ca întotdeauna. Un singur lucru aş
Lţa dori să mai adaug: Succes!
Mii de aplauze explodează în întreaga sală, apoi forfota se stinge, încetul cu încetul.
da

de Eu şi Ciprian ne îndreptăm spre „locul chinurilor noastre
aşi zilnice", proaspăt începute. Deoarece nu toată lumea are
rii, darul scrierii, elevii obişnuiţi nu pot intra în zona noastră de
ina studiu, deşi ştiu de existenţa ei. Aproape imposibil, totuşi
otă adevărat, drumul spre „câmpia" din vârful muntelui este
ţită parcurs prin tunelul subteran numit „Calea fără de care nu
îşi există cale". Un titlu straniu dar firesc, având în vedere faptul că nimeni nu cunoaşte unde exact se află şcoala Shetland. Ceea ce este destăinuit lumii-anume că un munte găzduieşte un ansamblu de forme de relief joase, lucr

upe în curând, ajungem la o poartă ce pare a fi copia fidelă a
:oli celei de la intrarea în şcoală. Este deschisă, prin urmare ne
asă strecurăm amândoi pe aleea principală. într-adevăr, vechea
alee parcă pierdută în mormanul de flori albe... Da, chiar e o
frumoşii elseţi, flori asemănătoare nuferilor, ale căror pistile
*saj strălucitoare răspândesc o fluorescenţă argintie,
i de -Stai.Simţi mirosul?
oar După ce adulmecă puţin aerul, Ciprian îmi ţipă în
urii ureche, căci acesta îi este modul de a vorbi:
-Ce parfum...
dor în jurul nostru, de o parte şi de alta a aleei, se întinde o
vina mare de plăntuţe orbitoare - elseţii- aşteptând parcă să
irile izbucnească în picuri luminoşi. în nici o altă parte a lumii nu
mai poţi întâlni aceste gingaşe vietăţi, esta Urmăm
cărarea dreaptă, lată de vreo cincizeci de metri.

în faţa intrării în Shetland, se află o arteziană gigantică, ce împrăştie apa sub forma unei spirale colorate. Jocul cromatic se datorează razelor de soare dispersate. Din acest punct, ʳeni, drumul se desparte în trei: porţiunea care duce la treptele ioar şcolii (având nu mai mult de cinci metri), şi două alei cu l se aspect de semidrepte opuse, originea lor comună fiind ʲpă-fântâna-curcubeu.

l°ar Poarta uriaşă de lemn se deschide, iar mulţimea de copii

nină abia sosiţi nu întârzie să se năpustească înauntru.Coridorul irile. de ieri a fost curăţat.în faţă se află acvariul, găzduind nu mai tectă puţin de o sută de specii de peşti. Acesta poate fi văzut de f°st: sus, anume de la nivelul nostru, precum un bazin oval şi îtr-o (bineînţeles) luminos, cât şi de dedesubt. Jos, există o

încăpere numită „Submarinul", deoarece sticla din care este-Da, a V-a C.

-Mi nombre es Maria.Y el tuyo?

-Ciprian Croft, răspunde el nesigur cu privire la înţelesul cuvintelor străine.

-Yo voy a ser tu profesora.

-Poftim?

-Eu voy a ser...ăăă...voi fi profesora ta.

Clopoţelul anunţă începerea orelor. Veste fericită pentru Ciprian, căci salută şi o ia la goană pe scări, târându-mă după el.

-„Profesora" ta mă sperie.

-N-ai de ce, nu te notează pentru dicţia în spaniolă. în plus, este una persona muy simpatica.

-Ah, te-ai molipsit şi tu, spune el livid, apoi începem să urcăm treptele strălucitoare, aflate lângă acvariu. Acestea au fost poreclite (mai ca fiecare loc din Shetland) *Semisuspendatele Scări de Aur.*

-Ce extravagant! Nu puteau construi scări de marmură?

-Am auzit că au fost încercări de furt.

-Chiar? întreabă mirat Ciprian.

-Da, goana după aur...

într-adevăr, aceste stranii trepte din aur se înşiruie în aer, unite între ele, formând un lanţ de jumătăţi de dreptunghi. Şcoala are douăzeci de etaje, ultimul fiind sectorul de astronomie. Acest vechi turn nu mai este folosit de mult, nu

se ştie din ce motiv. Clar este că ultima dată când s-a mai intrat acolo a fost acum cinci sute de ani. Este cam greu să urci douăzeci de etaje pe jos, aşa că există...*mici şiretlicuri* pe care să le utilizezi atunci când vrei să ajungi mai repede - lifturile. De fapt, nu sunt chiar lifturi, dar de fiecare dat
ăte -Bună ziua! răspundem noi cu un salut la fel de vioi ca al
iu, dumneaei!
oi, Doamna Axei nu este mult mai înaltă faţă de mine. Tuns
scurt, părul său are o culoare nedefinită. Probabil blond, iul probabil şaten... La gât străluceşte un fin lănţişor de argint, , ei
nimic mai mult, căci doamna profesoară apreciază calitatea,
ian nu cantitatea. Faţa sa ovală străluceşte, inspirând bucuria
veşnică.
pt. Cu un semn aproape imperceptibil, doamna dirigintă ne
i în pofteşte să luăm loc.
-Toată lumea să îşi scoată câte un caiet. Rapid! ţie
Fără să mai stăm pe gânduri, avem pe mese obiectele
cerute.
n. -Din păcate, şcoala a început, deci trebuie să lăsaţi în
eţi, urmă zilele vacanţei. Deşi nu ar fi rău să începem semestrul lte. cu câteva jocuri.
site Suntem doar treisprezece copii, cel mai mic colectiv din
lume, poate... Când auzim cuvântul
„jocuri": -Mafioţii! -Da, mafioţii!!! mit -Nu:
concursuri de poezii.

Desumflaţi, ne apucăm să compunem fiecare...
asă,

Mai târziu...

-Deci, aşadar, prin urmare, spune doamna Axei în felul >r şi său unic şi glumeţ, cine vrea să citească? xel, Copiii tac mâlc, lucru aproape inadmisibil nebunilor clasei mele.
-Diana? Vrei să încerci

?Dintr-odată, imaginea femeii dispare. Capul mă doare aşa de tare!!!!! -Aaaaa!!!!!!

Lumea se contopeşte într-o singură culoare. Un ultim ţipăt, apoi leşin.Scot biletul. Cu o privire curioasă, prietena mea examinează totul în amănunt.

-Habar n-am ce poate fi!

-Of...!...Stai, am o idee; ce-ar fi să îi chemăm pe ceilalţi? -Dănuţ, Ciprian şi Andrei? -...şi Ioana.

trez. "De parcă ar putea să ne lămurească mai mult...Unde ziceai că ai găsit chestia asta? -N-am zis. e (în Din nou tăcere. ?ilor, -ADA, EŞTI UN GENIU!!!!!!!!!!

e jn -Lasă, lasă, replica asta am mai auzit-o de o sută de ori...

fără nu, fii atentă: Ciprian a găsit hârtia în cartea de elegii.

mei

cn
e
de

da
r
de

e ea Ultima observaţie este vitală... Amândouă în cor:

mod -DEPOZITUL ŞCOLII!!!!!!!!

/oiţă

este Ne îndreptăm spre *Semisuspendatele Scări de Aur.* Tavanul
opiii de la intrare pare că a luat foc.) iar -Nea' Bogo iar a schimbat decorul.
pe la -Da, are o fixaţie:două zile şi iar ne trezim cu cine ştie ce
ciudăţenie pe cap.

-Vă place? întreabă o voce morocănoasă din spate.

Un omuleţ scund, gras, cu un păr alb şi o barbă nu tocmai lungă, surâde răutăcios:

-V-am întrebat: vă place? zice el, schiţând o slabă încruntătură.

-Da, cum să nu...

-Aşa o combinaţie artistică, Nea' Bogo... -Excelent, cea mai bună creaţie a ta...-Şi asta, dar am dori să vă întrebăm, dacă nu vă supăraţi, ce căutaţi aici?

-Păi mi-am mutat atelierul, nu e evident?

-Şi doamna Elegance ştie acest lucru?

-Da, cum să nu, chiar ea mi-a oferit şi postul de...ăăă...cum se zice...

-Administrator?

-Nu, mă ocup şi de cărţi, pe lângă decoruri. De fapt, fiecare copil are pregătite manualele înainte de începerea anului şcolar. Pe fiecare pachet este scris un nume...Dar ia mai lăsaţi voi astea, nu vreţi să-mi mai admiraţi opera în lucrare?

-Ne pare rău, pauza e pe sfârşite.

-Marfă inovaţie, Nea' Bogo!

Plecăm, bucuroase c-am scăpat de cicălitorul inovaţionist. în urma noastră, „artistul" repetă rânjind:

-Marfă inovaţie, da...puştii ăştia au gusturi bune, nu zău!

-Fără să vrea, Nea' Bogo ne-a dăruit două informaţii preţioase.

-Care, Dia?

-Prima - putem preveni pericolul „tavanului multifuncţional: Ia o piatră şi respiri uşor"... Ada chicoteşte.

-...iar a doua - este foarte posibil ca acest bilet să nu se fi aflat din întâmplare în cartea lui Ciprian. Toate manualele sunt destinate cuiva încă de la început.

-Il bănuieşti pe Nea' Bogo?

-Nu putem fi siguri.Până atunci, anunţă toţi Glittery Kids. Ne întâlnim în Submarin peste o oră, în pauză

.)sirea Bătaia îşi mai pierde din amploare. Dar...ce e... în locul unde s-au bătut, o hârtie asemănătoare celei găsite anterior în manualul fratelui meu aşteaptă să o ridic. O iau şi plec asă şi spre locul întâlnirii.

cu o De această dată folosesc scurtătura. Bat cu piciorul în ac să prima treaptă de două ori, astfel încât să cobor la parter.

Imediat după aceasta am ajuns în locul dorit. Lifturile ce se mişcă foarte repede reprezintă unul din misterele ile şi inexplicabile ale Shetlandului. Aproape că nici nu le vezi prea când te mută instantaneu.

Cobor scările „Submarinului", tie. -Dia, unde ai fost?

scrie -Aţi venit de mult? îmi cer scuze, dar s-au bătut doi copii im ar în clasă.

tristei -Rică şi Gică?Da, îi ştim noi.
mnul -Oricum, uite de ce v-am chemat.
oezii. Scot ambele bucăţi de hârtie.
oadă, -Una a fost găsită în cartea de elegii a lui Ciprian.
Le indic pergamentul cu pricina. , alţii -Iar cealaltă,
chiar azi, la mine în clasă, înainte să vin aici.
t este Mai întâi să vedem ce scrie pe cel „nou":

Innoceno credit omnia verbo
Hic bibitum!
Sitio!
Facim indicnatio
versum Sic transit gloria mundi Alea iacta est
i, cei *pater*
judex filiu

s-Tu, Andrei?

-Nu ştiu, să văd, trebuie să fac teme.

-Lasă, spune-i câteva gogoşi mamei tale şi te ajutăm noi să le termini.

-Ha-ha, ce v-am păcălit! Am o viteză la făcut teme de trei silabe pe oră.

-Când vrei să rămânem, Dia?

-Presupun că într-o joi, vorba lui Andrei, deoarece nu prea avem aşa mult de scris. De acord?

-De acord.

Mă îndrept spre cancelarie. Este situată chiar lângă biroul doamnei directoare, aşa că mă însoţesc şi cei doi „misionari ai scrisorii". Ajungem în *Orgia.* Ceasul arată şapte şi douăzeci seara.

-Succes!

-Mulţumim la fel!

Ciocănesc sfios la uşă.

-Mă scuzaţi, doamna profesoară Maria este?

Of, cancelaria...sediul tuturor notelor bune şi proaste, cuibul cataloagelor şi altarul învăţării. Mii de profesori într-o sală imensă, aproape cât *Orgia,* mă privesc atenţi şi curioşi.

-Diana, que haces aqui?

-Profesora, scuzaţi-mă de deranj, dar doream să vă întreb dacă nu cumva cunoaşteţi pe cineva care predă latina...

-Draga mia, ai venit unde trebuia, eu cunosc şi el idioma...

-Ce înseamnă „idioma", dacă nu vă supăraţi că întreb?

-înseamnă „limbă", Diana

.HANGANU DIANA MARINA

lotiv Pesemne că această reprezentaţie este o continuare a ceva ce s-a petrecut mai devreme, căci decoratorul pare complet rusa, livid.

asta, j -Citeşte cu voce tare, se aude glasul calm al doamnei Elegance.

ipera

Doamnă directoare Elegance,

s?

în anonimat, doresc să vă informez despre noua creaţie a domnului Bogdan Petrescu (ALIAS:Nea' Bogo), decoratorul şcolii Shetland. Aşa numitul tavan „la o piatră şi respiri uşor", a făcut victime în atelierul respectivului. Un copil venit să întrebe de ce actualul tavan de la Semisuspendatele Scări de Aur pare că a luat foc, a fost rănit de inovaţia recentă a domnului în

cauză, aflată în testare. Totul constă în aşezarea unei plase pline cu pietre it nu *deasupra bietelor şi plăpândelor noastre căpşoare.* nâne
ore, *Un prieten cu sufletul*
dare *sfâşiat, ANONIM*

enită -Deci?
-Dar...dar este o minciună!!!!! Tavanul meu multifuncţional „Ia o piatră şi respiri uşor" nu a rănit pe bă la nimeni...!!!!
Nea' -Aha, există un asemenea tavan.
-Da, dar...
-Nu vei pune un astfel de lucru în şcoala mea. Acum, te rog să mă scuzi

.i\da se De jumătate de oră îmi răsfoiesc acele sertăraşe ale ? ufnim encefalului încercând zadarnic să găsesc versurile potrivite.

O săgeată trimisă de vânt doboară cu foşnet un grup de ..., îmi frunze murinde. Şi inspiraţia îmi vine fără a mai zăbovi. O ece pe simplă adiere râncedă poate reda viaţa ori, din contră, o poate smulge cu repeziciune. O simplă frunză te poate cufunda în mii de vise şi poveşti, ori te poate zdruncina şi readuce cu picioarele pe pământ. Cam aşa ceva se întâmplă cu mine în acest moment. încep să scriu, absorbită de solfegiul toamnei...

nec în
coală.
lus pe
şcoală
letorul
in toţi
[ne că
i...am
i mic.
urmă
juneţi
i care

A venit toamna

Pe frunzele uscate,
Eu calc cu pas domol,
Iar picurii de ploaie,
Doinesc, doinesc uşor.

Prin preajmă, vântul grabnic
Se zbuciumă cumplit.
Privesc cu dezolantă
Şi dor nemărginit.

Iar cântecul de moarte
Al frunzelor ce pică
Sau norii ce se-adună
Cu toţii fără frică,

>arent istelul

îmi dau de veste astăzi:
Toamna cu păr vâlvoi,
S-a aşternut cu frigul
Din nou aici, la noi.

-Dar şi tu eşti şefă în clasa ta. Nu poţi opri această rivalitate?

-De fapt, copiii au început să se cam sature de ea, aşa că totul a revenit la normal.

Un al doilea clopoţel anunţă terminarea pauzei. Grăbite, fugim spre atelierul de pictură al doamnei Maria. Trecem coridorul de la intrare şi dăm buzna pe uşa deschisă a camerei. De această dată ne aşezăm în spate, pentru a mai putea vorbi; oricum, pe doamna profesoară nu o deranjează dacă lucrăm şi discutăm în acelaşi timp.

-Buenas tardes, chicos!

-Buenas tardes, profesoral

-Ahora vom picta animalul nostru preferido.

-A, ştiu... se aude pretutindeni.

-Dar nu orice animalo. Toată lumea o priveşte mirată.

-Veţi desena un animalo imaginado de vosotros, care să simbolizeze elementele unei poezii foarte dragi. Nedumerirea pluteşte şi mai densă în aer.

-De exemplu, reîncepe doamna Maria, que veţi putea face:
Se îndreaptă spre tabla micuţă, de culoare neagră.

-Aţi putea desena un căţel con la cabeza... ăăă... cu capul în forma de floare, coada en la forma de frunza y tot aşa. Depinde qual poesia îţi alegi. înţelegeţi?

Ne apucăm de schiţat

la un festival de poezii. De atunci se face că nu mă vede. Concursul a avut ca temă geopoemele. Nu numai că se poartă urât, dar a făcut în aşa fel încât clasa ei să o urască pe a noastră, ea fiind şefa.

.pater -tată
judex -
judecător
filius -fiu

-Mă lămuresc eu acum ce e cu
ea. -Irina!
Irina stă chiar în faţa
mea. -Da, ce este?
-A fost vreun copil mai mare la noi în clasă în ziua când ne-a pus domnul Ilghem zece tuturor?
-Mi se pare că...nu...nu cred că a mai fost nimeni. Nu pot fi sigură, deoarece nu am stat mereu în clasă. -Bine, mulţumesc. Mă retrag la planşa mea. -Te gândeai că a scăpat-o cineva? Desenez ciocul păsării sub forma unui pantalon.
-Da, aşa cred, sau mai bine zis, credeam, îi răspund prietenei mele.
-O fi vreo legătură între cod şi această scriere? -Să comparăm materialul. Scot bucata de pergament găsită în cartea lui Ciprian. Culoarea se aseamănă... chiar foarte mult. -Consistenţa?
Pun foile cap la cap, apoi încerc să le rup. Amândouă se despică la fel şi în acelaşi timp.

-Cu siguranţă ceva se întâmplă...-Poate cifrele romane semnifică numărul şi ordinea versurilor, zice încrezător Andrei.

-Da, e o idee...

-IAR NUMERELE CORESPUNZĂTOARE VERSURILOR REPREZINTĂ NUMĂRUL CUVINTELOR SCRISE PE HÂRTIE!!!!!!!!!!!!!

-Eşti genial, dar nu mai urla, Cipri!

-După tine, toată lumea este genială, Dia!

-Ha-ha-ha, Ada, zâmbesc eu sarcastic. Acum trebuie să reorganizăm textul.

-Ideile lui Ciprian şi ale lui Andrei mi se par bune, afirmă Dănuţ.

-Păi...înseamnă că în noaptea aceasta nu o să dormim, cască somnoros Ciprian.

-Cine notează?

-Notez eu, se oferă Ioana.

-Versul numărul unu: cuvântul patru...

-Este „în".

-Cuvântul treisprezece...

-Ăăă...stai puţin...

-Ia mai bine să le numerotăm pe foaie. Ada, te ocupi tu?

-în regulă.

-Noi ce facem?

-Dănuţ, Andrei şi Ciprian să urmărească ceea ce citeşte Ada, bine?

-Da...mă rog...

-De cine te rogi, Ciprian? întreabă răutăcios Andrei.

-De ce, vrei să te rogi şi tu?-CINE EŞTI TU ŞI DE CE MĂ URMĂREŞTI!!!!!!!!!!!!!! Nuuu, femeia în negru îmi apare din nou înaintea ochilor.

-CE VREI DE LA MINE!!!!!!! Femeia tace şi din nou scoate creionul ciudat şi scrie în aer. -LASĂ-MĂ ÎN PACEEEE!!!!!!!!!!!!!!!!! -Diana, ce ai păţit???!!!!???! Seismul nu a încetat, iar femeia mă priveşte cu ură... -AAA!!!!!!

Doamna Elegance locuieşte în Shetland, asemenea oricărui director pe care 1-a avut şcoala. Aseară, femeia în negru a dispărut brusc, odată cu oprirea cutremurului. Am pretins că m-am speriat atât de tare, încât priveam dezastrul naturii ca pe o persoană ce dorea să-mi facă rău. Doamna directoare a venit cu puţin înainte de încetarea zguduiturilor plăcilor tectonice, ajutându-ne să plecăm. Părinţii au venit urgent să ne ia, deşi în nici o altă zonă din lume nu s-a mai înregistrat vreo mişcare seismică. Singurul loc afectat a fost aria noastră de studiu. Ciudat, Shetland nu prezintă nici o fisură, nici o crăpătură, în afară de candelabrul căzut lângă noi. Mama şi tata nu prea au vrut să ne lase să ne ducem azi la ore, temându-se de replicile cutremurului.

In ciuda acestui fapt, toţi copiii au venit la şcoală, de parcă tragedia i-ar fi atras.

-Dia, vai ce bine că te-am găsit!!!! Dar ce m-am speriat azi noapte...

Ada arată foarte obosită. Părul său de obicei împletit spic este aruncat neglijent pe spate.-Dănuţ, versurile nu trebuie neapărat să rimeze. Aceasta se numeşte rimă albă.

-Bine, Diana, dar...

-Dănuţ, ascultă-mă pe mine.

-Textul nu avea semne de punctuaţie, Dia.

-Ştiu, Ioana, dar mi-am permis să adaug câteva pentru a înţelege mai bine conţinutul.

-Acum, oare cine a compus asta?

-Aici intervine enigma:de ce biletul se afla în cartea lui Ciprian? Cine 1-a scris? Cum de am ajuns în situaţia în care să ne gândim ce poate semnifica o foicică amărâtă?!

Fără să vreau, ultimele cuvinte le-am spus pe un ton oarecum ridicat.

-Dar.. .scrierea în latină?

-Andrei, zic eu supărată...nu e nimic nici cu aia. Doar... o... o înşiruire de expresii fără sens... chiar aşa...FĂRĂ SENS!!!!!

-Ce o fi, ce n-o fi, trebuie să ajung la ora de muzică.

-Şi tu faci muzica tot cu Pavarotti, Ioana?

-Da, Ada. Păi cred că aproape toţi copiii din clasele I-VIII îl au pe dumnealui drept profesor. Ioana se uită la ceas, apoi adoptă o figură îngrijorată.

-Hai c-am plecat. Pa! Verişoara mea traversează sala Submarinului în fugă, apoi dispare pe treptele înguste.

-Cred că ar trebui să ajungem şi noi la ore...

-De acord, Dia.

-în pauză, ne vedem în curte.

-în faţa şcolii, la fântâna-curcubeu?

-Nu, la stejar.Sau mai bine...în părculeţele mini-păduri.-Ca de obicei...Da...Atunci, hai să ne plimbăm doar noi...

Pornim împreună pe aleile umbrite, alergând şi jucându-ne. Nu ne dăm seama ce repede zboară timpul, dar, când în sfârşit realizăm acest lucru, ceasul arată cinci minute până când se sună de intrare.

-Hai să meER... Ada se împiedică şi cade cu zgomot. O ajut să se ridice.

-Te-ai lovit?

-Da, normal că da, nu înţeleg ce caută...

-Ada, stai puţin.

Mă aplec, uitându-mă la obiectul de care s-a împiedicat.

-...o piatră în mijlocul drumului, continuă prietena mea.

-Ai învăţat la geopoeme despre rocile vulcanice?

-Da, par că... Doamna Elena ne-a dat de scris vreo treizeci de poezii anul trecut pe această temă.

-...Nouă vreo cincizeci de mii... Iată o rocă asemănătoare celor de vulcan...aşa cred.

Amândouă privim piatra neagră.

-Uite încă una.

-Şi încă una. In faţă se întinde o mare de roci întunecate.

-Uau!

-Dia, închide gura. De uimire, am rămas cu gura căscată.

-De unde...de unde provin?

-Chiar sunt roci vulcanice?

-...sau magmatice de suprafaţă, da. Rezultă din întărirea lavei ajunsă la suprafaţa pământului. Dar aici nu se află nici un vulcan...Deschid uşa clasei. Doamna Elena, profesoara noastră de geopoeme, este deja aici.

-Ăăă...vă rog frumos să mă scuzaţi că am întârziat, dar...

Norocul meu-îmi amintesc de ceea ce mi-a dat Ada.

-...dar mă plimbam prin parc, când am găsit mai multe roci dintr-acestea. îmi permiteţi?

-Da, Diana. Ia arată-mi. Mă apropii de doamna profesoară. Este o femeie de vreo cincizeci de ani, dar nu îşi arată vârsta. Părul său lung este prins într-un coc respectabil la spate.

-Mă gândeam că este o rocă vulcanică... Erau o mulţime... Cred că este andezit sau bazalt. Doamna Elena studiază asocierea de minerale.

-Mda...aşa e...andezit. Zici că sunt mai multe?

-Da, era o suprafaţă foarte întinsă acoperită de astfel de roci.

-Straniu, fiindcă nu rezultă decât prin erupţiile vulcanice. O voi anunţa pe doamna directoare imediat după acest curs. Pentru că ai ştiut să recunoşti aceste componente ale scoarţei terestre, te iert că ai întârziat. Poţi să iei loc.

în ciuda acestui lucru, doamna profesoară a rămas gânditoare toată ora. Un copil a întrebat-o care este capitala Portugaliei şi dumneaei a răspuns Ankara în loc de Lisabona. Altul nu a ştiut cum să scrie o poezie despre Asia, uitând cum se numeşte deşertul rece din centru. Doamna Elena i-a răspuns Sahara, nu Gobi. Sau

poate că a făcut-o intenţionat pentru că aceste lucruri ar fi trebuit ştiute. Totuşi, glasul său nu a prezentat nici urmă de sarcasm sau ironie.

Ora s-a terminat fără vreun alt incident, iar doamna de geopoeme a plecat abătută. Ba chiar nu s-a mai oprit ca de-Nu-ţi face griji, Dane, o voi convinge eu pe mama că nu vei adormi ca un prunc în timpul petrecerii!...

Neîndreptăţitul ne întoarce nepoliticos spatele şi pleacă. -Andrei şi Ioana ştiu?

-Ciprian, ei au aflat primii. La intrare se află un anunţ mare cât capul tău scris în versuri. O paiaţă îmbrăcată în multe culori împarte tuturor baloane în formă de libelule, cât şi pliante. Uite unul.

Şi îi bag sub nas fluturaşul cu design atrăgător.

-Distracţie, magie, poezii, Pe toate le-ntâlniţi, copii! De-n sala de festivităţi veniţi, Veţi fi toţi bine primiţi.

Ora 21...ştiţi. Noiembrie 5...veniţi! Vă aşteptlVă pregătiţi! Haine super făuriţi, Şi la mine, Festivalul, Puteţi bate şi ţambalul!

Ciprian termină de citit textul. -Abia aştept!!!!! -

Mie îmi spuneţi...!!!! -
Acum, în ce să mă
îmbrac...
-Vai de mine, iar începe...! spune Cipri trântindu-şi o palmă peste faţă.

-Ai ceva cu faptul că vreau să mă gătesc?jos cele douăzeci de nivele şi lasă câte o poezie compusă de el la etajul de care se simte cel mai legat. Dimineaţa următoare, versurile sunt strânse. Cele mai frumoase vor constitui revista şcolii. Este în sfârşit sâmbătă...

Eu şi Ciprian suntem în faţa Shetlandului. Elseţii strălucesc precum în general, făcând ca seara de noiembrie să pară un feeric basm. Bine că ploaia s-a oprit timp de câteva minute, până ce a venit toată lumea. Din fericire, mama mi-a cumpărat îmbrăcămintea dorită. Port o fustă puţin trecută de genunchi, având o formă alungită în triunghi spre mijloc. Este dintr-un material grosuţ, verde deschis, acoperit de voaluri azurii. Bluza bleu, simplă, puţin mai lungă de talie şi puţin decoltată, destul de strâmtă, cu mânecă trei sferturi...iar la baza gâtului, un colier de strasuri. Cerceii sunt în set cu pandantivul. Părul îmi atârnă pe spate. Aleluia, azi nu port ochelari.

Ciprian are un costum bej, foarte elegant, cu papion.

Păşim pe coridorul gigant de la intrare. Orgia ne aşteaptă cu muzica dată la maxim. Mii de mese lungi sunt aşezate spre marginile camerei, astfel încât să nu ocupe ringul de dans. Ceilalţi Glittery Kids răsar de nicăieri.

-Uau, arăţi bine, Dia!

-Şi voi la fel. Vai, Ioana, ce rochie superbă! Ada, minunată bluză!

-Bonsoir, mademoiselles!

-Bonsoir, Andrei, dar vezi că pluralul este *mesdemoiselles.*

-E, mă rog...Dia, ce frumoasă eşti...ce frumoase sunteţi!

-Nici voi nu sunteţi mai prejos; toţi trei în costume de culori deschise şi cu papioane. Of, am uitat...ai venit şi tu, Dănuţ. Te-a lăsat mama ta?-Roci...vulcanice? întreabă evident nedumerit Andrei. -Iîmmm... m văţat... Ciprian înghite sarmaua, apoi continuă.

-Am în văţat... la vă întărită.Dar cum de aţi găsit aici aşa ceva?

-Vreau să spun că erau o groază. Iau o bucată de mămăligă. O mestec şi reiau discuţia.

-Da, iar în ora de geopoeme i-am arătat-o doamnei Elena, care mi-a confirmat că este andezit. -An... ce? Mă întorc încruntată spre verişorul meu. -Andezit, Andrei, sau lavă întărită. -Şi doamna Elena ce-a făcut?

-Păi...să spunem că a uitat care este capitala Portugaliei, că Sahara este un deşert tropical, nu rece şi că nu este în centrul Asiei ci în Africa...plus alte lucruri de genul acesta. A zis că o va anunţa pe doamna Elegance. Nu ştiu dacă a făcut-o, dar am zărit-o când intra în biroul acesteia. Şi cam atât.

-Se explică şi cutremurul...

-Da, doar dacă şcoala s-ar afla pe un vulcan activ, ceea ce este aproape imposibil. -„Aproape", Dia?

-Da, aproape imposibil. Nu pot exclude varianta din prima, deşi nu este plauzibilă.

Un nou cântec, de această dată fiind la modă (cel puţin pentru unii din noi), străpunge gălăgia insuportabilă. *-Am mâncat ouă stricate* - da, o ador... -Ai găsit şi tu ce să-ţi placă, Cipri. -Dia, lasă-mă în pace, acum mă duc la dans!Ne continuăm drumul. în spate se întinde un lanţ de oameni ce încă nu au apucat să simtă scările sub tălpi. Va fi o noapte lungă...

La a doua oprire, se află clasa lui Dănuţ şi Andrei, ce din fericire nu învaţă în zona balconaşelor.

Milioane de încăperi sunt percepute de ochii-mi obosiţi. Miracol... ultimul nivel!!!!!!!!!!!!

-Cipri, cred c-o să leşin...

-Atunci vom leşina amândoi, spune fratele meu cu glasul unei persoane schingiuite.

Astronomie...încăperea tainică ce poate dezlega taine... Tainele stelelor, tainele nopţii, tainele vieţii, tainele luminii... taine... Păcat; nimeni nu a mai folosit vechiul turn. Scot o hârtiuţă de asemenea roz şi o îndes în cutia de scoici.

-Dragi copii, iată că am reuşit să urcăm cele...douăzeci de etaje...pe jos..., oftează doamna Elegance. Acum, puteţi deschide pungulţele pe care le-aţi primit la masă. La trei...unu, doi... trei!

O mulţime de scântei galbene se înalţă deasupra noastră. Pocnituri slabe, apoi spectacolul se încheie.

-Uau, ce-a fost asta?

-Pilitură de magneziu.

-De unde ştii?!

-Ada, prin simplul fapt că am mai văzut. Priveşte aici. în momentul în care am tras firele, bricheta aceasta... îi arăt ceva minuscul pe fundul punguliţei.

-...a aprins „praful". Aşa se fac artificiile.

-Atunci cum de au sărit?

-Asta nu ştiu.Probabil că au fost amestecate cu alte substanţe.Sau poate că este...magie.Ada abia mai poate vorbi. Spaima a cuprins-o din cap până-n picioare.

-Chiar...nu...îmi...dau...sea...seama...bolborosesc şi eu îngrozită.

Ioana preia sarcina de a deschide poarta metalică. Pentru a ne înfiora şi mai mult, cheia se potriveşte la perfecţie. Două răsuciri de broască şi uşa îşi relevă misterul. Urmărim o scenă de poveste... O încăpere enormă ce în loc de tavan are un geam transparent. Cerul, acoperit de nori groşi, se dezlănţuie asupră-ne. întunericul profund nu ne permite să vedem nimic mai mult. într-un mod cât se poate de ciudat, o forţă nevăzută îmi permite să o iau înainte în camera îmbâcsită de praf. O luminiţă ne arată calea.

-Andrei, aminteşte-mi să nu te subestimez niciodată.

-Bine că mi-a dat tata mobilul. Are lanternă. Andrei o ia victorios înainte. Spaţiul este identic unei săli de clasă.Numeroase măsuţe şi scăunele sunt aşezate circular, în jurul unei catedre sau unei mese mai mari, plină de hărţi stelare. în faţă se află o altă uşă. O deschidem. Dă într-un balcon uriaş, balcon ce se îngustează spre margini şi pare a înconjura întreaga şcoală. O mică streaşină opreşte ploaia năbădăioasă.

-Bineînţeles, era necesar să studieze ambele emisfere...

-Vai, ce frumos...

Din acest punct pot fi văzute toate împrejurimile Shetlandului.

-Uite părculeţele mini-păduri!

-Şi acolo stejarul, se entuziasmează Dănuţ, privind pe cealaltă parte.Prietena mea s-a lovit de un fel de lacăt ruginit. - Ioana, mai ai cheiţa? -Da, sigur. Cheia reuşeşte să descuie şi lacătul de pe pardoseală. -Să tragem! Capacul uşor confundabil cu podeaua dezvăluie o trapă micuţă. înăuntru se găseşte un pandantiv strălucitor. Pe una din feţe este încrustată în diamante litera „M". -Crezi că îl putem lua? -Nu îl iau, le răspund eu. Constat din nou că nu mă pot ridica.

-Cineva sau ceva doreşte ca pandantivul să-mi aparţină. Ridic obiectul din aur. Un moment, sunt cuprinsă de o nehotărâre stranie, dar în cele din urmă reuşesc să îngân: -Să mergem.

Traversăm clasa de poezii astronomice, apoi ieşim încuind uşa de două ori, astfel încât nimeni să nu îşi dea seama că am fost acolo. După ce ascund cheia în ghiveciul plantei, ne întoarcem lângă ceilalţi copii.

-Diana, unde ai fost? Ai pierdut partea în care paiaţa ne-a dăruit baloane în toate formele posibile... -Am fost...la baie, Ana.

*Părinţii noştri sosesc la Shetland. Seara se sfârşeşte.**

-Diana, la ce te uiţi?

-La acest stejar. Oare de cât timp ocroteşte, sub ramurile sale, şcoala Shetland?

-Mă tem că numai el ştie, spune Ioana sincer, cu acelaşi glas râraît.

*

Zilele de toamnă au trecut cu o viteză uluitoare. Ploaia a căzut neîncetat până când, din cer, a alunecat primul fulg de zăpadă. Ce frumos arată teritoriul Shetlandului acoperit de albi nămeţi sclipitori... Mai presus de toate, ziua de azi este cea mai potrivită pentru...

-Au! Ai să mi-o plăteşti, Ciprian!

Un bulgăre neaşteptat vâjâie drept în nasul fratelui meu. O bătaie pe cinste este de ajuns pentru a ne face să ne duşmănim unii pe alţii vreo două ore.

Omul de zăpadă pe care l-am numit „Politicianul" îşi leapădă unul din braţe şi trabucul.

-Iar un cu tremur... mormăie Andrei plictisit.

In ultimele luni, mişcările de pământ au devenit o chestiune de rutină. Nimeni nu mai este impresionat nici de replicile puţin mai puternice, însă ceva îmi spune că va urma şi ceva asemănător seismului din noaptea în care am rămas la internat. Doamna Elegance ne-a spus tuturor că nu trebuie să ne îngrijorăm. Din păcate, nu am reuşit să cercetăm zona fisurii.-Hhmm, doamna Elegance surâde, da, crede-mă pe cuvânt. Bine, acum, că am lămurit acest aspect, să trecem la lucruri mai serioase.

într-adevăr, doamna directoare îşi transformă surâsul într- o uşoară încruntă tură.

-Aţi găsit roci magmatice în părculeţele-mini păduri? Eu şi Ada schimbăm priviri nehotărâte. Oare ar fi bine să îi spunem?

-Da...am...am găsit.Erau o grămadă.

-Domnişoara Alexandra...sau Ada, nu? Ada, care i-a răspuns doamnei Elegance, încuviinţează cu un „da" răguşit.

-Mie nu îmi place să le spun copiilor pe numele de familie. Doar sunteţi copii, nu-i aşa? Ceva drăgălaş şi firav, se justifică doamna directoare. Presupun că aţi observat activitatea seismică din ultima perioadă, doar aţi simţit cutremurul din luna octombrie.

Doamna Elegance se ridică şi începe să se plimbe liniştit prin birou.

-Să vă spun despre o filozofie antică, ce astăzi ar putea fi considerată un simplu.. .mit...

-Nu vă supăraţi, trebuie să mă duc la ore. Ne vedem la clasă, Diana. Bună ziua!

-Bună ziua, doamnă Axei, îi răspunde doamna Elegance. Doamna dirigintă părăseşte încăperea.

-Se spune că odată exista magie în versuri. Toţi cei care învăţau arta poeziei aveau la îndemână un creion vrăjit, numit creionul Selena. Scriind cu el în aer, cuvintele se adevereau, şi... doamna directoare vorbeşte pe un ton puţinNici nu mai pot vorbi. Eu şi Ada ne uităm înmărmurite una la alta. Doamna Elegance se opreşte o clipă.

-Fetelor, vă simţiţi
bine? Nici un răspuns.

-Diana, ce-aţi păţit? Reuşesc să-mi
dezmorţesc limba, apoi adaug:

-Nimic, doamnă... Am o vagă bănuială că doamna Elegance ştie tot ce se petrece.

-Cum spuneam, blestemul lăsat de Menedik este cunoscut şi sub numele de „Blestemul Terţiar", deoarece prezintă trei părţi importante:

Menedik a distrus magia versului. Toate creioanele Selena au dispărut odată cu ultimele versuri lăsate înainte să moară. De atunci, oamenii au încetat să mai creadă faptul că demult, în poeme exista vrajă.

O altă parte susţine teoria abaterii unui mare dezastru asupra Shetlandului, dezastru ce va duce la dispariţia şcolii. Acest moment coincide cu apariţia unui copil ce va fi la fel de talentat ca ea, sau chiar mult mai mult. în clipa în care copilul va fi capabil de a crea poezii de o fineţe nemaiîntâlnită, blestemul se va declanşa cu adevărat, făcând abstracţie de semnele prevestitoare.

-Semne prevestitoare?!

-Cele ce se întâmplă acum ar putea fi semne prevestitoare. Eu şi majoritatea profesorilor credem în acest blestem...Nu am vrut să vă alertăm fără sens, dar toate ciudăţeniile acestui loc indică posibilitatea magiei. Acum...Vreau ca nimeni să nu mai intre în părculeţele mini- păduri, care vor fi supravegheate în permanenţă. Dar vreau-Deci...

Soneria anunţă sfârşitul orei de dirigenţie.

-Aliniaţi-vă câte doi.

O aglomeraţie de nedescris cuprinde Shetlandul. în câteva secunde, toţi şcolarii se înghesuie în Orgia. Doamna Elegance nu întârzie să îşi facă apariţia.

-Dragi copii şi stimaţi profesori, ne cerem scuze pentru întârzierea rezultatelor concursului *Farmec în versuri.* într-un târziu, juriul a decis să aleagă cele mai bune trei lucrări, prin urmare, trei dintre voi care să meargă mai departe în etapa europeană. Poeziile vor fi traduse în trei limbi diferite: engleză, franceză şi germană. Să nu vă mai ţin în suspans...locul trei se acordă elevului Gabriel Vasile de la clasa a VH-a P cu elegia „Vedeam"...

Mulţimea aplaudă bucuroasă.

-...locul doi îi revine unei fetiţe pe nume Diana Croft de la clasa a VH-a C cu pastelul, extraordinarul pastel „A venit toamna"...

Aplauzele nu mă prea încântă...of, de ce n-am luat eu premiul I...

-...iar primul loc îi aparţine elevei Sânziana împuşca tu de la clasa a VUI-a Z, cu elegia...

Nici nu mai aud cuvintele dureroase rostite de doamna Elegance. Totuşi, în glasul ei remarc o undă de tristeţe la anunţarea câştigătoarei.

-Felicitări, Dia!

Glittery Kids tăbară pe mine plini de voioşie.

-Ce ai păţit?

-Tu în loc să te bucuri, eşti supărată?-Bine, bine...bine. Şi dacă sunt eu? Ce dacă? Un lucru foarte rău.Blestemul se răsfrânge asupra mea.

-Da, dar tu îl poţi împiedica. De ce crezi că a vorbit cu tine doamna Elegance? -E treaba dumneaei. Clipe de tăcere.

-...însă nu am spus că nu voi încerca. Glittery Kids se luminează la faţă.

-Ne trebuie un plan. Cumva vom analiza fisura din pădure.

-Dar părculeţele mini-păduri sunt păzite.

-Vom crea o diversiune...

-Dar i-am promis doamnei Elegance...

-Ada, ştiu foarte bine ce i-am promis; nu vom face nimic ce ne-ar putea pune în pericol. Până la urmă, nu voi mi-aţi băgat în cap cum că aş fi cine ştie ce talent al poeziilor?

-Veniţi!

Eu şi Ada ne strecurăm în pădure, în timp ce băieţii, împreună cu Ioana, îl ţin de vorbă pe „paznicul" Nea' Bogo.

-Bună ziua, Nea' Bogo, am dori să aflăm mai multe detalii despre noua dumneavoastră creaţie... -Se pare că se descurcă...

-Dia, Nea' Bogo este ca un peşte prins în plasă când vine vorba de inovaţiile sale.

Alergăm cât ne ţin picioarele. Fisura se află în mijlocul unui morman de roci vulcanice.

-Cred că s-au fărâmiţat datorită seismelor frecvente, îmi apropii capul de crăpătura de vreo treizeci de centimetri grosime.-Vedeţi, o ajut eu pe Ada, noi încercam să găsim o modalitate inofensivă pentru ca dumneavoastră să vă puteţi continua inovaţia...

-Da, aşa e...

-Sunt profund impresionat, se preface Nea' Bogo, dar doamna directoare m-a avertizat că nişte „mititei" îşi vor băga nasul unde nu le fierbe oala. Credeţi că nu mi-am dat seama că voi i-aţi trimis acea scrisoare stupidă doamnei directoare, şi...şi...doamna directoare mi-a interzis să îmi pun în aplicare arta? Doar voi ştiaţi de tavanul meu, doar voi...

Nea' Bogo mai are puţin şi plânge, însă se calmează repede.

-Oricum, nu mă voi mai lăsa afectat de astfel de lucruri. Va trebui să mă urmaţi la doamna directoare. Haideţi! Să vă văd înainte!

-Nea' Bogo, de fapt venisem să vă ajutăm... nu noi v-am stricat proiectul...nouă ne-a plăcut atât de mult încât le-am spus şi colegelor.Probabil a fost una dintre ele...

Eu şi Ada minţim pentru a reuşi să scăpăm. Dintr-o dată, rugile ne sunt ascultate.

-Chiar aşa?!

-Nea' Bogo, vă rugăm să nu ne spuneţi doamnei Elegance! Până la urmă, ne-am riscat vieţile pentru dumneata!

-Of, bine. Hai, plecaţi până nu mă răzgândesc! Plecaţi!

-Mulţumim, Nea' Bogo!

Ne refugiem în castel.
-Ha-ha-ha, ce credulîrâde Ada.

-O raritate a naturii...Mă hotărăsc să nu îi spun despre pandantivul inscripţionat cu litera „M", ce în mod cert reprezintă iniţiala numelui lui Menedik.

-Nu, nu... nu am găsit...

-Am încredere că îmi vei spune adevărul, Diana. Te voi supraveghea în continuare. Blestemul nu va întârzia să se declanşeze, adaugă doamna Elegance cu gravitate.

-Da...îngân eu sec. Doamna ne salută şi pleacă spre biroul dumneaei. După câteva clipe, se opreşte şi se întoarce, fără a înainta spre noi.

-A, era să uit. Cum se apropie Crăciunul, ne gândeam să căutăm vreo câţiva copii care să scrie, regizeze şi să joace o piesă aşa, frumoasă...de sărbători.

Ne zâmbim unii altora.

-Puteţi conta pe Glittery Kids, doamnă!

-Pe cine, Diana?

-Vreau să spun, pe noi. Doamna Elegance păşeşte liniştită spre Orgia. Prietenii mă privesc uluiţi.

-Ce vă uitaţi, avem o scenetă de pregătit!

Istoria din timpul toamnei se repetă. Ninge în permanenţă, dar stratul de zăpadă căzut nu se depune peste cel iniţial. Viscolul acoperă toată larma elevilor ce lucrează din greu la serbarea de Crăciun.

-Nu, nu e bine, repetă replica!

-Haide, Dia, o repet de aproape cincisprezece minute...

-Asta e viaţa, Cipri.-...„Ziua bună, Moşule!" pentru fiecare copil ce învaţă aici. Eu am primit o mulţime de bomboane Magic-Poems, caramele de inspiraţie cu multe desene pentru fiecare tip de poezie pe care încerci s-o compui şi acadele cu diverse arome. Aceste bunătăţi sunt fabricate chiar de bucătarii de la Shetland. în plus, un supliment de dulciuri ar fi globurile de ciocolată atârnate pe ramurile parfumate. Astăzi este serbarea pe care am pregătit-o de atâta timp.

-Haideţi să cântăm ştiţi voi ce...doar pentru a ne ridica moralul deseară la spectacol!

Stăm pe holul îmbrăcat de luminiţe multicolore de la etajul unu. Iată ce a ieşit din melodia Jingle Bells... *-Dacă aş putea Şi cartofi ţi-aş lua, Poate şi mărar, Să-l primeşti în dar. Poate şi-o pereche De două şosete, Şi-o duşcă de vin; La anul nu mai vin!*

De Crăciun, Fii
mai bun, Fii
chiar milostiv,
Ia-i salam Şi
doi cârnaţi D-
ăia usturaţi!
Hei!

Ultima parte o cântăm din nou, adăugând la sfârşit un triumfător „Hei"

.Oamenii se uită speriaţi la mine. Cel puţin doamna Elegance, căci nu am strigat atât de tare încât să fiu auzită de toată lumea. De fapt, cei mai mulţi au şi plecat.

-Diana, te simţi bine?

-Da, doamnă Elegance, cred…….am... am văzu t-o pe Menedik, din nou.

-Vrei să spui că Menedik ţi s-a mai arătat până acum?

-Da, o dată în prima zi de şcoală, în ora de pasteluri şi încă o dată în noaptea cutremurului. însă acum...acum a fost diferit. Nu am mai simţit-o aşa aproape în nici o vedenie...

-Asta înseamnă că blestemul e gata să se declanşeze. Ai grijă în această vacanţă...Cam la ce intervale ai văzut-o?

-Câteva luni...

-Aş zice că în vacanţă te afli în siguranţă totuşi...Crăciun fericit!

Cu alte cuvinte, doamna Elegance îi pofteşte afară pe alţi curioşi.

-Crăciun fericit şi ţie, Diana!

-...mulţumesc la fel,
doamnă! în faţa uşii mă
aşteaptă prietenii.

-Ce vroia doamna Elegance?

-M-a întrebat dacă am mai văzut-o pe femeia în negru până acum.

-I-ai spus adevărul...

-Da, însă intuiţia îmi reproşează faptul că i-am zis. Nu ştiu de ce...

Trecem pe sub câteva rânduri de beculeţe. în afară de ultima experienţă, pot spune că a fost o zi desăvârşită.Sala cu arcade a rămas undeva, în urmă. Nu ştiu cum, dar mă găsesc în curtea şcolii Shetland. Curtea interioară, asemănătoare unei terase, pare schimbată. Stejarul este schimbat...trunchiul gros este mult mai subţire, iar crengile butucănoase ce dezmierdau înaltul cerului se deschid într-o coroană ruginie precum nişte firave suliţe. Nămeţii au dispărut. Cred că este...TOAMNĂ!!?!?

O adiere puternică dărâmă o frunză de pe ramurile sale. -Auuu...Nu, nu, nu, nu şe poate... Mă întorc buimăcită şi temătoare. în spate nu se află nimeni, în afară de o statuie în formă de creion.

-Şenervantul şăsta de vânt... E adevăratrstejarul vorbeşte. -Nu vă supăraţi, domnule...

-Ernest. Şe te aduşe pe aşişi, nu ai ore? Ţi-a şpuş Radu Şerbet că nu şunt bun de nimic?

Surprinsă, observ că stejarul are ochi, nas, gură şi urechi, ca şi când ar fi sculptat să arate aşa.

-Nu, nu...vedeţi dumneavoastră...mă simt extraordinar să vorbesc cu...un copac.

-Şopac????!!! Şopac????!!! Eu nu şunt un şimplu şopac!!!!! Eu şunt Ernest Van Gogh de la Mancha!!!!!!

-Vă rog să mă scuzaţi! Mi-aţi putea spune în ce zi suntem?

-Miercuri. Şauzi la ea, nu ştie nişi în şe zi şe află! -Anul...

-Şomie o şută zeşe.De şe? -O mie o sută zece???!!!!!? Cumva pandantivul lui Menedik m-a adus în trecut. Chiar la cinci ani de la înfiinţarea şcolii.-Este o poveste lungă... Amuleta se aprinde la fel ca data trecută, dar mă trezesc tot lângă Ernest Van Gogh de la Mancha.

-Şalut, Şalut! Tu eşti! Tu, şa cu care m-am înşâlnit aşum doi ani...aşeai...

-Pandantivul lui Menedik.El m-a adus aici. Acum trei secunde discutam cu dumnea...cu tine în anul o mie o sută zece, iar acum...

Medalionul mă cufundă din nou în lumină, iar când aceasta se stinge, Ernest pare că nu mă vede.

-Unde şo fi duş fata aşta?

-Sunt aici, Ernest! Inutil, parcă am devenit invizibilă.

Bufnituri cutremură Shetlandul, iar bolta se acoperă de nori negri. Menedik apare după o scurtă perioadă în spatele meu. Un fior de groază mă cuprinde la vederea femeii în negru ce mă terorizează de la începutul anului. Se apropie zburând la vreo jumătate de metru de pământ. Simt că sunt pe cale să leşin, dar ceva îmi dă putere. Sunt invizibilă, iar Menedik nu are cum să îmi facă rău. Vine, râzând nebuneşte spre stejar. Rosteşte pe o voce înfiorătoare, ce îmi stârneşte mai mult frica:

-în sfârşit, nemurirea ta poate fi a mea!!!! Tinereţea ta a mea, a mea!!!!

Creatura îndreaptă creionul Selena spre Ernest. Litere strălucitoare se înşiruie în aer, exact ca în vedeniile mele. Poemul se loveşte de scoarţa stejarului. însă un fel de abur argintiu se scurge din toate părţile copacului şi înconjoară blestemul lui Menedik. Amestecul de culori ricoşează spre atacatoare. Femeia nu se mai poate mişca întru-totul. O vrajăCap.V

Aureola mă înconjoară pentru a patra oară, readucându- mă la repetiţia corului. Domnul Pavarotti tocmai trage jaluzelele. Soarele inundă încăperea.

-Diana, ce s-a întâmplat, pari lividă!!! Am văzut o lumină
timp de de o fracţiune de secundă……Stai puţin, ai vreo legătură cu asta?

încă nu pot vorbi. Imaginea lui Menedik îmi stăruie în memorie. Norocul meu este că repetiţia tocmai s-a terminat.

-Anunţaţi-i pe toţi că ne întâlnim în locul obişnuit. Eu…cred c-o să leşin…

Prietenii mei ascultă toate cele ce mi s-au întâmplat. In general, mă simt mai bine, dar amintirea chinuitoare a morţii lui Menedik nu este cel mai frumos lucru cu care să-ţi încarci gândirea.

-Ernest s-a jertfit pentru noi...De fapt, sunt sigură că forţa ce apără şcoala cât şi cea care m-a condus către pandantiv şi m-a ghidat în trecut îi aparţin. Nemurirea stejarului a împiedicat-o pe...of, mi-e şi silă să-i pronunţ numele, ştiţi voi pe cine; cred că vraja lui se împotriveşte blestemului.

-O singură întrebare am:ce alte puteri deţine amuleta lui Menedik?

-Asta nu am de unde s-o ştiu, dar cred că voi afla la momentul potrivit.. .încă o nelămurire ar fi...O altă amintire o înlocuieşte momentan pe cea anterioară. Chipul îmi atribuie o stare de nelinişte vizibilă.

-Mâine este etapa europeană a concursului *Farmec în Versuri...*

Glittery Kids par să înţeleagă o dilemă veche.

-Aaaa...deci de-aia te-ai posomorât dintr-o dată! Vreau să spun, mai tare decât erai... -N-ai haz, Andrei. - Pe pariu?

Cu o mişcare repulsivă, mă întorc şi pornesc spre clasă. Oare blestemul lui Menedik pluteşte deasupra mea, atât de aproape încât îi pot simţi răceala?

împreună cu ceilalţi doi câştigători ai primei faze, o urmez pe doamna profesoară Ella Mai Ştiu Eu într-o sală micuţă de la etajul patru.

-Aşezaţi-vă la distanţe mari unii faţă de alţii încât să nu trageţi cu ochiul.Mai ştiu eu...tu, du-te acolo... Sânziana se aşază în ultima bancă, -...tu, acolo... Băiatul primeşte un loc lângă fereastră.

-...iar tu, Diana, acolo... Mă instalez în prima bancă.

-Doamnă, am o întrebare, răsună vocea piţigăiată şi răutăcioasă a Sânzianei, ceilalţi participanţi din Europa dau concursul la ei în ţară? Chiar acum, odată cu noi?

-Da, mai ştiu eu...se întrec peste treizeci de ţări...Aşa, tema poeziei este liberă.Puteţi compune orice, absolut orice, mai ştiu eu, orice.Timp de lucru, o oră. Doamna Ella îşi potriveşte ceasul.în inima stejarului de vei ajunge, Copacul la viaţă-l vei aduce, Blestemul în neant se va topi, Copilul şi Shetland vor supravieţui.

O cheie va deschide drumul Când timpu-n loc se va opri, Şi vrăji venite cu duiumul, Selena azi va reveni. Femeia în negru apare lângă mine. Mă înfioară, mă îngrozeşte.

-A A A A A A!!!!!!!!!!! Ţip. Clasa în care se ţine concursul dispare sub o umbră neclară. Brusc, îmi revin.
-Diana, ce ai păţit??!!!

-Nimic, doamnă profesoară...mi s-a părut că văd...un gândac...

Supraveghetoarea mă fixează prin lentilele ochelarilor. Sânziana e mai să se prăbuşească de râs. O privesc cu un amestec de dezgust şi ironie.

-Un gândac...?! Iar mă fac a nu fi auzit şoaptele sarcastice ale negricioasei. -Nu vă supăraţi, aş putea lua o nouă foaie? -Sigur, Diana.

Mă ridic şi achiziţionez obiectul solicitat. Inspiraţia mă loveşte pe neaşteptate...

-Timpul a expirat.Predaţi lucrările. Mai ştiu eu...în ordinea băncilor: Diana Croft. Ii aduc poezia.

-Gabriel Vasile; şi Sânziana Impuşcatu.Sânziana aruncă gândacul cât colo.

-Ţi-e frică de un gândac, prostuţo?!!! Rânjesc sarcastic.

-TU!!!!!!!!

-Eu?!Eu nu am făcut nimic, fricoaso! Sânziana izbucneşte în plâns.

-Cred că ţi-ar prinde bine un...control psihologic, draga mea.

In spatele meu, fata urlă cât poate de tare, repetând întruna:

-Iar m-a învins!!! Iar m-a învins!!! Şi gândacul ăla...UF!!!! Hohotele ei jalnice răsună în tot Shetlandul. Ada îmi iese speriată înainte.

-Diana, ce sunt urletele astea?!!!

-Nimic, Ada. Să spunem că limba arţăgoasă a Sânzianei...a amuţit.

Faţa îngrijorată a Adei se destinde, adoptând un surâs răutăcios.

-Ce i-ai făcut zgripţuroaicei? Spune-mi, hai, repede!!!

-In timpul concursului, Menedik mi s-a arătat din nou, de această dată mult mai aproape şi mult mai puţin timp. Ceva parcă a preluat controlul asupra mea şi am început să scriu automat pe foaie aceste versuri.

Urechile Adei sunt ciulite. Citeşte cuvintele mâzgălite pe foaia albă.

-Am ţipat. Doamna Ella m-a întrebat ce am.

Bineînţeles că nu puteam să-i spun adevărul, deci am pretins că am văzut un gândac - prilej de amuzament pentru Sânziana. Când am ieşit din sală, a început să mă jignească referindu- se la numele meu şi la faptul că port ochelari.-Diana, nu înţeleg ceva. -Spune, Ioana.

Glittery Kids se găsesc lângă mine. Suntem în Orgia, absorbiţi de misterul stejarului.

-Păi, dacă ceasul este sus, noi cum vom putea ajunge la

el?

Ne dăm capetele pe spate pentru a vedea ceasul enorm, înălţimea este copleşitoare.

-Bună întrebare. O siluetă se distinge în oglinda rotundă. Doamna Elegance întreabă:

-Diana, ce faceţi aici? -...ăăă... nimic.

-Nimic? vorbeşte doamna directoare pe un ton ce indică suspiciunea. Ia spune-mi, Menedik ţi s-a mai arătat?

-Da. La concursul „Farmec în versuri". Era mai aproape decât data trecută.

-Mai bine vino în biroul meu.

-Duceţi-vă, le şoptesc copiilor, făcându-le semn spre uşă. îmi urmează sfatul.

Regăsesc sufrageria confortabilă luminată de elsetele uriaş.

-Aşază-te!

Eu şi doamna Elegance stăm faţă în faţă, despărţite de biroul din lemn de santal.

-Nu pot crede că ai stat fără să te „interesezi" puţin despre toată situaţia. Aş aprecia dacă mi-ai spune ce noutăţi ai mai aflat.-Bine, Diana, bine, rosteşte doamna Elegance la fel de distrată, poţi să pleci.
Mă pregătesc să apăs clanţa de aur. Vocea doamnei mă opreşte.

-Dar... te rog foaaarte mult să nu încerci vreo nebunie.Dacă trebuie cineva să plece spre inima stejarului aceea nu eşti tu. -Bună ziua! -Bună ziua!
Când ies, mai că o lovesc pe Ada cu uşa. Prietenii mei sunt adunaţi în jur. Iau un aer serios:

-Nu cumva aţi ascultat la uşă, nu-i aşa? Glittery Kids îşi pleacă fals ruşinaţi capetele.

-înseamnă că învăţaţi repede.Veniţi! Zâmbesc larg.Copiii par speriaţi.

-Ce e, nu aţi mai văzut un om vesel? -Tu nu eşti veselă, Dia, eşti foarte supărată. Râzi ca să nu plângi. Ce s-a întâmplat?

-Dar, Ada, nu aţi tras cu urechea? -

Bineînţeles că da, o completează

Dănuţ. -Atunci?

-Biroul doamnei Elegance e antifonat şi pe dinafară şi pe dinăuntru. Nu am auzit o iotă!

-Efectul creionului Selena... Scot medalionul lui Menedik. Mă gândesc la faptul că suntem invizibili pentru ceilalţi oameni şi că nimeni altcineva nu ne poate auzi. Amuleta străluceşte, apoi revine la normal.

-Ce ai făcut, Diana? -Suntem indetectabili.-Voi salva Shetlandul şi mă voi salva pe mine, cu sau fără doamna Elegance. Cine nu vrea să vină, îl înţeleg, dar eu voi ajunge în inima stejarului.Bine că nu i-am spus tot ce ştiu!

Mă ridic deodată şi dau ocol măsuţei de sticlă pe care stă oglinda.

-Desigur...„Când timpu-n loc se va opri"...dacă oglinda este mutată, ora nu va mai putea fi citită...

-Dia, venim cu tine!

-Bine, Ada, mulţumesc! Acum trebuie să căutăm o deschizătură, ceva, un loc unde să intre cheia...

-Vrei să spui, ceva de genul acesta? Andrei se uită într-un loc apropiat contactului măsuţei cu podeaua transparentă.

-Ia să văd. Nu, nu poate fi. Este o gaură ovală...doar dacă...

Scot pentru a treia oară amuleta lui Menedik. O apropii. Se potriveşte perfect deschizăturii.în clipa în care pandantivul se fixează în crăpătură, o lumină orbitoare cuprinde întreaga sală şi oglinda se dă la o parte, făcând loc unei trape argintii. Surprinzător, aceasta începe să vorbească: *-Sunt o uşă cu mărime Medie, ce pot să zic... Tu ca să mă-nvingi pe mine, Ai putea fi şi pitic. Nu vei reuşi, ştiu bine, Căci misterul mi-l păzesc. Şi nu vine orişicine. Eu prin lupt-am să răzbesc.*

-Hopa Mitică! Răsturnare de situaţie...Trapa vorbitoare ne-a năucit. Stăm şi bolborosim nedumeriţi.

-Diana, gândeşte-te:„Hopa Mitică"... -Ada, eşti un geniu! -Am mai auzit eu expresia asta... „Cum de nu am ştiut?! Trebuie să o păcălesc! Răsturnare de situaţie..."

-Cântă-mi un cântec frumos Despre-
un păr de abanos. Trapa îmi
răspunde: *-Nu e drept, mă copiezi!*
Poruncile să-mi urmezi!!! -Parcă ai fi
tu, Dane! Ada surâde şi îşi împinge
în glumă fratele. -Draga mea cutie,
Nu-s' o jucărie! Hai, acum deschide-
te, Să se vadă limpede! *-Nici eu nu-*
s' cutie, Nici tu jucărie. Nu te las, nu
vreau, Misterul să mi-l dau! -Ba ai să
vrei, căci nu trăieşti! Tu nu poţi să
vorbeşti!!! Capacul se deschide
încetişor. -Bravo, Dia!

-Mă rog, am fost ajutată... Scot din gaură pandantivul şi îl atârn de gât. Trapa dezvăluie o nouă trapă, la fel de argintie şi probabil la fel deO idee sfidătoare îmi vine în minte. Mă gândesc la faptul că avem trei sănii mari. Acestea apar.

-Uau!!!!Dia, eşti genială...

-Ada, îmi furi replica!

-Am auzit-o de atâtea ori, încât... AAA!!!! CE E ASTA???!!!!

-Drumul o ia în pantă. Perfect pentru planul meu...

-Nu, mă referam la el!!!!!!! O statuie în formă de pitic pare că a prins viaţă. Două statui în formă de pitici!!!!!! Pitici uriaşi!!!!!!! Se îndreaptă ameninţător spre noi.Holul rece este palid luminat de ceva...ceva ce se află la sfârşitul său. Sting amuleta, apoi ţip:

-Fugiţi!!!!!!!!!!

Ne urcăm câte doi în săniuţele de lemn şi ne dăm drumul pe pârtia largă de vreo cincizeci de metri. Eu cu Ada, Dănuţ cu Ciprian şi Andrei cu Ioana.

-Ce viteză maare... Ada
mai are puţin şi plânge.

-Nu trebuia să vin aici...ne ur...urmă...mă...resc două statui de patru...zeci de ori mai mari...ca...n...noi...

-Greşit. Abia acum ne urmăresc!!!! Cei doi străjeri de piatră din faţă...rămân în urmă. Reuşim să trecem printre picioarele lor butucănoase de giganţi.

-Aşa vă trebuie dacă vă puneţi cu Glittery Kids!!!!!!! Nu ştiu cum, unul din ei a prins-o de coadă pe Ada. Fata se rostogoleşte de pe sanie lângă tălpile statuilor.

-NU!!!!!!AAAAAA!!!!!!!!!! Piticul este gata să o strivească sub greutatea-i enormă.

-Să o crezi tu!!!!!-B...bine... Ada s-a mai potolit. -Unde suntem?

Podeaua de gheaţă a dispărut, deoarece ghetele nu-mi mai alunecă. Ne găsim într-o cameră...înceţoşată... Cu siguranţă de aici venea lumina!

-Nu văd nimic... Dia, încearcă să foloseşti amuleta. -Va fi egal cu zero, Ada, deoarece toate aceste lucruri sunt realizate cu ajutorul creionului Selena. -Menedik le-a făcut?

-La fel cum am ştiut dintr-odată cum se foloseşte medalionul, mi-am dat seama ce rost are inima stejarului. Cel puţin, parţial... Menedik a construit tot ceea ce vezi...mă rog, ce vedeai...

-Ceaţa asta...parcă răspândeşte o lumină slabă... -...A fost locul unde se simţea cel mai puternică. Se hrănea cu magia copacului, însă insuficient. Dorea nemurirea lui. Din acest motiv a pierit. Nemurirea a ucis-o... Din momentul în care a fost lansat blestemul terţiar, a fost activată o vrajă...vrajă care să păzească inima stejarului. Dacă Menedik nu stăpânea magia, atunci nimeni nu avea să o facă.

-înţeleg, Dia, dar noi cum ieşim de aici? -Dacă ceilalţi au ajuns în acest loc, clar că nu au avut cum să plece.Să îi căutăm!

Cu ajutorul pandantivului, obţin o frânghie care să se lungească ori să se scurteze de câte ori îi voi porunci.

-Apucă acest capăt, Ada, *Ada, Ada...* Ada nu îmi răspunde, însă aud ecoul propriilor cuvinte. -Ada, *Ada, Ada, Ada...*Ada, mă auzi, *auzi, auzi, auzi...*Ca şi prima dată, fixez pandantivul în crăpătură. Mă învăluie acea lumină familiară. Apuc să scot amuleta şi remarc o nouă cameră. Ceaţa a dispărut.

-Ciprian!!! Toţi copiii se află
lângă mine.

-Dia, ce bine că ne-am regăsit!!!

-Din cauza acelei ceţi enervante şi a ecoului nu ne puteam repera!

-Dia, cum aţi scăpat de statui? înmărmurită, observ trecând prin peretele imaginar o siluetă neclară.

-Ssst!!!

Prietenii mei tac. Ştiu unde suntem... Silueta răspunde în locul meu:

-Inima stejarului!!!!!!!!Naiva aceea de Diana şi ceilalţi pici au...sfârşit tragic pe undeva pe aici..., spune persoana râzând necontrolat.

-Desigur, le şoptesc prietenilor mei, cine altcineva ar fi vrut ca talentul meu să se dezvolte, cine altcineva ar fi grăbit blestemul lui Menedik rugându-mă să organizez serbări, cine altcineva m-ar fi încurajat către concursul *Farmec în versuri,* cine altcineva s-ar fi prefăcut că mă fereşte de blestem, punându-1 pe Nea' Bogo să „păzească" fisura şi cerându-mi informaţii despre ceea ce am descoperit, cine altcineva mi-ar fi trimis biletele doar pentru a ajunge în acest loc, cine altcineva în afară de doamna Elegance!!!!!!

Mărimea sălii nu i-a permis doamnei Elegance să mă vadă până acum. Inima stejarului se află chiar sub Ernest, deasupra întinzându-se rădăcinile acestuia. Gheaţa de pe jos luceşte precum o oglindă. Sursa de lumină este reprezentată-Voi continua, spune ea cu aceeaşi calmitate. Eu nu doresc distrugerea Shetlandului, însă doresc magia.
Ochii i se înflăcărează nebuneşte.

-Vreau să fiu singura care stăpâneşte magia, iar dacă asta înseamnă să te elimin, nici o problemă!

-Nimeni nu o elimină pe Dia, clar?
Glittery Kids mă înconjoară ca un zid de
forţă.

-Din nou nici o problemă, spune expansiv şi miratădoamna. Dar numai după ce voi simţi în mână ultimul creion Selena!

-Ultimul creion Selena?!!!!!!!!

-Da, Diana. Din lemnul cărui arbore crezi tu că erau făcute acele creioane? Din unicul lemn magic, care se refăcea de fiecare dată. In această capsulă de cristal se găseşte creionul lui Menedik. Chiar ea a spus: „Magia versului o voi ascunde-n neguri nepătrunse".

-Bine, bine, însă cum intenţionaţi să atingeţi inima? Am văzut ce vi s-a întâmplat când aţi încercat să puneţi mâna pe ea.

-Da, şi cum *bănuiţi numai* că noi vă vom lăsa să faceţi asta?

-Diana, Diana, tu mă vei ajuta...

-Aha, şi ce vă face să credeţi că vreau un astfel de lucru?

-E ceva ce ţine de logică, surâde doamna Elegance, tot va trebui să deschizi inima pentru a salva Shetlandul şi pe tine. De acord?

-De acord, rostesc eu oftând. Mă apropii de cristalul multicolor. Inima se roteşte lent în aer, la o înălţime nu foarte mare. Dedesubt, se găseşte o scobitură identică celorlalte două folosite pe parcursulcreion Selena coboară la înălţimea mea. întind emoţionată mâna, însă ceva îl smulge cu putere.

-Credeai că nu ştiu ce plănuieşti? Doamna Elegance îndreaptă creionul spre mine.

-în sfârşit, te voi distruge o dată pentru totdeauna!!!!! Scrie în aer cuvintele:

Dulcea mea copilă,
Floare de zambilă,
Clipa morţii ţi-a sosit!
Plânsul nu rn-a
podidit...

Cu un gest automat, scot pandantivul lui Menedik. -NUUU!!!!!!

Un scut invizibil întoarce versurile spre doamna Elegance.Aceasta dispare ţipând.

-Diana, ai...ai reuşit!!!!!! Cu toţii am înlemnit de uimire. Păşesc spre creionul căzut. îl ridic. Acel fior simţit în aria de astronomie îmi străbate fiinţa de zece ori mai puternic.

-Să plecăm de aiciîse plânge Ada. -AAAH!!!!!! Frig, teamă...Menedik apare lângă mine...

-CE SE ÎNTÂMPLĂ???!!!!!!?!?! Camera începe să se cutremure la fel ca în noaptea de la internat. Candelabrul cu siguranţă a căzut deoarece eu eram

acolo. Menedik mă sfâşie cu privirea şi, pentru prima dată, am senzaţia că îmi privesc imaginea din viitor. Le strig copiilor:

-Depărtaţi-vă de mine!!!!!!-Ştii, Dia... Cipri a început să plângă văzând cum te prăbuşeşti... -Vino, Cipri... Fratele meu se apropie cu lacrimi în ochi. Spune încetişor:

-De fapt, cam toţi am plâns... Mă uit la feţele învineţite şi ude.

-Să mergem înapoi... Scriu din nou în aer:

Vârtejuri de culori şi poezii, în sala cu argint se vor topi. Ne aşteptaţi, căci vom sosi!

Suntem în locul precizat. Toată şcoala ne priveşte năucită cum apărem din senin. Doamna Axei iese din mulţime.

-Diana, acum ştiu şi ceilalţi copii... Doamne, cum ai... Zăreşte creionul Selena.

-Ai readus magia în versuri!!!!!!! Dezamăgită, îi spun adevărul despre doamna Elegance...

-...doamna Elegance a încercat să mă distrugă şi să ia ultimul creion Selena...a trebuit să...o opresc... Mulţimea începe să aplaude frenetic. Până şi Sânziana se apropie de mine, felicitându-mă:

-Ştii...eu...iartă-mă pentru comportamentul de până acum... Bravo!!!!

Doamna Axei mi-a povestit cum au fost nevoiţi să strângă pe toată lumea în Orgia, deoarece structura de rezistenţă a Shetlandului se află pe linia sălii, şi cum domnul Ilghem a destăinuit copiilor legenda pe care doamna-Ăăă...Ernest?

Copacul îşi încruntă privirea şi îşi mişcă trunchiul puţin înapoi. Se înveseleşte subit.

-Ştraga mea copilă, în şfârşit mai şalvat!!!!! Te-am privit cum creşti... Ehei, te ştiu eu de mult şimp... de şând ai venit la mine în şanul şomie o şută zeşe... Mulşumesc...

-Nu ai de ce, Ernest! îi surâd eu. Eu ar trebui să-ţi mulţumesc fiindcă m-ai apărat de blestem. Să ştii că mi-ai lipsit...

îmbrăţişez stejarul. -Ho-

ho-ho...fetişă ştragă... -A,

era să uit...

încep să scriu cu litere strălucitoare, folosindu-mă de creionul Selena:

Vânt cu aripi de zăpadă,
De-acum să îti vezi de treabă! »

Ernest n-are chef de tine! Poartă-te cum se cuvine! O rafală puternică aproape că mă ia pe sus. Ernest rămâne nemişcat şi izbucneşte în lacrimi: -Mulşumesc, Diana, mulşumesc!!!!! -De unde îmi ştii numele?! Ernest mai că e gata să se înece:

-Şum??!!!! Tu tot nu ai şânţeles că eu şe-am şupravegheat continuu?!!!! Tu nu ştii nişi pe şe lume eşti?!!!!

HANG AN V
DIANA
MARINA

*-Paa, Ernest!!!!! „Orice i-aş face, nu se schimbă...", oftez în sinea mea.**

Ce-nseamnă poet? Nimeni nu ştie sigur. O floare, o stea, un surâs efemer...

Priveşti la lună. Poetul ţi-o desface în spectre de armonie, însufleţindu-le cu triluri colorate.

Să fim însă...serioşi. Pentru fiecare, poetul înseamnă altceva; mereu altceva. Curiozitate, geniu nebun, visător fanatic... Eu una, mă mulţumesc să vă explic punctul meu de vedere.

Poetul e un călător prin lume. Turist cu sete de aventură, escaladează vârfuri mai înalte ca Everestul, îmblânzind titani de piatră şi pământ. Călăreşte centauri, ucide ciclopi, soarbe mări şi, mai apoi, după ce a obosit, ia masa cu împăraţi şi regi de demult.

Ce să mai... eul liric nu se opreşte niciodată din căutarea-i veşnică. Cine ştie ce caută...poate o muză, poate marginile cosmosului... focul lăuntric mocneşte neîncetat.

Se ridică şi din nou porneşte. Stinge vulcani bându-le lava, zboară pe aripi de Pheonix şi pluteşte pe creste de nori.

Ce-nseamnă poezie? O mirare, o-ntrebare, un suspin...La fel ca şi poetul, rămâne o necunoscută în ecuaţia Universului.

O apă, un soare, o nestemată... Pentru unii gândirea, pentru alţii istoria. O vezi cutreierând cerul dar nu o recunoşti. Ea te recunoaşte.

O pasăre albă, purtând gustul delicios al versurilor.
De ce nu stă? Ea caută o taină, o cărare, un mister.
Nu ştim. De

W MŞcoala Shetland nu este W numai şcoala perfectă, ci este şi f laMişul în cave Marina trează versuri delicate.

în carte Marina pune MMMbări în(Irăz/Wţe 'şi răspunsuri uimitor de meşteşugite.

Prof. Cristina lacob

ISBN 973-87759-5-7
9789738775954